

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Després de vuit anys de vagues magres hem arribat a l'època de les vagues grasses

Any I - Núm. 5

Barcelona, 21 de juliol de 1931

Preu: 15 cèntims

L'escena del sofà

Això és a can Pich. A la impremta d'El Dia Gráfico i La Noche hi ha una saleta, i dintre la saleta un moble preciós, seductor: un magnífic sofà; un sofà històric.

Després de les novel·les «griboises» del segle XVIII i dels «vovdevils» del XIX i XX, hom coneix molts sofàs i moltes escenes de sofà; cap, però, d'una força i d'un picant tan pujat, com les que han tingut loc en aquest moble memorable. En Pich i Pon i Màrius Aguilar hi han tingut «entre llurs braços» les figures més eminentes i més contradictòries de la història d'Espanya.

El primer que hi ha va caure va ésser D. Alfons, tretze de nom i de fet; després d'haver recorregut els tallers d'El Dia i La Noche, haver tocat l'esquena d'en Pich i estirat els bigotis d'en Màrius, va seure al sofà d'una manera fraternal entre els dos confreres. En Pich i el seu segon Mariano, amb dos cigars fumants, flanquejaren alegrement el monarca. Un fotògraf prengué nota de la petita disbauxa.

Don Miguel Primo de Rivera i Orbaneja, tan trempat i «dixaratuero» com sempre, va beure dues ampolles de xampany a la impremta dels diaris; va increpar faceiosament en Pich, dient-li «mal-hermano», va tirar enlaira el barret d'en Mariano, el qual, segons costum, el duia encastat a la clepsa; i, finalment, fou retratat al sofà, fent de «sandwich» entre l'amo i el criat de la casa.

El general Barrera, un dia va aixecar-se del sofà per a satisfer una necessitat ineludible; altrament hi hauria fet vida i mort, enllaçat amistosament, com tots, amb en Pich i el seu Pon, que és, com sabeu, don Mariano dels bigotis.

Però passaren els temps i aquestes amors llanguiren; després d'un Dia i un altre Dia, i una Noche i una altra Noche, D. Pich i D. Aguilar oblidaren; una flamarada de magnesi els va descobrir a les mirades delatadores de l'objectiu, fraternitzant amb el general López Ochoa. Els cigars brillaren i fumaren com el primer dia.

Però, ara que en López Ochoa també ha caigut, ¿qui se'n recorda? El Dia i La Noche en fan la rialleta; grans titulars el cobreixen d'ignominia.

«A qui pertoca ara de caure a la gola oberta d'aquest fatal sofà? ¿Qui serà retratat un altre cop entre en Pich i en Màrius? ¿Qui serà objecte dels encomis d'El Dia i de La Noche? No ho desitgem pas a cap dels lectors d'EL BE NEGRE.

(El comandant Jiménez ha dit en un miting que els proletaris no sols prendran les fàbriques als burgesos, sinó que els prendran també les quarteres. - Dels diaris.)

El burgès. - Què esperen a venir aquests proletaris?

EL BE A LA CIBELES

(Del nostre enviat especialíssim)

Madrid, 20.—Tal com era d'esperar i tal com EL BE NEGRE ja havia previst, la cabellera d'en Ventura Gassol ha obtingut a Madrid un èxit extraordinari. En algunes barberies ha aparegut el següent cartelllet: *Se corta el pelo a lo Gassol.*

Els diputats andalusos, per no ésser menys que els barbers, també han trobat el seu mot d'espirit i anomenen a en Gassol: *Miss Cataluña.*

Sembla que, malgrat tot, els cabells d'en Ventura no entorpiran la bona marxa de l'Estatut.

L'altre dia, l'Eugeni Xammar, acompanyat per en Josep Pla, cercava, pels passadissos del Congrés, un diputat perquè li fes una recomanació formulària. Amb aquestes, van topar-se amb el senyor Josep Xirau Palau, el qual, naturalment, és diputat.

—Us presento en Xammar— va fer en Pla.

—Ah! En Xammar!—exclamà el Xirau—. Us he llegit molt. Sóc un admirador vostre. Aleshores, en Xammar, amb aquelles ganes de posar les coses al seu lloc:

—Dispensi. Aquí no hi ha més admirador que jo.

Com que les Corts són democràtiques, i els ministres, també, i els diputats encara més, i dels amics dels diputats

no en parlem, l'interior del Congrés ofereix un aspecte d'una animació i una camaraderia poc comunes.

Ara per ara, als ministres encara els deixen seure al banc blau, però com que al davant d'aquest banc hi ha una barra com aquella dels bars americans, els amics i admiradors s'aprofiten de la barra que tenen... a mà i s'hi arrepengen per demanar tota mena de favors.

—Hombre, Alejandro, a ver cuando me vas a dar aquel estanquillo en Vinaros.

—Indalecio, Indalecio! Aun estoy aguardando aquel lenocinio de que me hablabas!

—Ande, don Nicolás de Oliver, a ver si se decide a darme el permiso para vender carne de perro!

Etc., etc.

De manera que del banc blau, ja se'n diu el banc de *cuantos y descuentos.*

I en Royo Villanova, en ple estat de demència, vinga dir que l'Estatut de Catalunya li agrada tant i tant. Ara li ha donat per córrer pels passadissos del Congrés i cridar com un desesperat:

—El Royo soy. Donde no me llaman, voy.

El fet ha produït una penosa impressió a Valladolid.

La darrera frase d'en Prieto: —*El consejo de ministros? una casa de zonas a la hora de peinar.*

La Mare de Déu a Ezkioga

EL BE NEGRE també l'ha vista

EL BE NEGRE ha anat a Ezkioga, i després de patir molt per evitar que l'assassinessin i que se'l mengessin en forma de llonzes els fervorosos espectadors, es va poder amagar sota les falldilles d'una senyora piadosa, va treure el morro i tingué la sort d'ésser un dels pocs que varen veure la meravellosa imatge.

Duia les peces de roba següents:

Una «echarpe» blau cel de la «Innovación».

Una mantellina de punt de can Jorba.

Unes sabates que no pot precisar si eren del «Rei del Calçat» o de la casa «Minervaz».

Les mitges es veien molt poc però probablement eren «Eva», un carrabiner afirmà que eren mitjons «Moltfort's», però el BE ho dubta.

A més a més duia un renard de can «Tapiboles i Pirretas».

Una làmpara «Lot».

Una «Kodak».

Un ram de flors molt maco confeccionat per la casa Balle. No se sap en quina de les sucursals.

A més a més sembla que portava productes de les cases «Lacoma Hermanos», «Casa Vilardell», «Herraiz y Sobrinos, S. en C.», «Anónima Monagal» y «Cubiernas y Tejadós, S. A.».

I ara senyors industrials, ja saben el que els toca, perquè EL BE NEGRE no viu de miracle.

LA VAGA DE BARBERS Demà no m'afaitarà

Gràcies a Unió Catalana no ens trobem en la mateixa situació que Alemanya

Quan a la porta de (ai, perdó, que no es pot dir) pagarem el taxi amb un duro de cinc pessetes, de primer el xofer ens el refusa i després, arronçant les espalles l'embutxacà.

—Com que tots són falsos... —digué—. No li farà res que no li torni el canvi—. I arrencà.

—Tots són falsos!—varem exclamar amb un crit esgarriat que no arribà a sortir a l'exterior. I ens vàrem a atanyar a desprendre els pocs que ens quedaven abans que corregué la notícia.

Quan ens quedarem sense un clau ens va venir al pensament que la cosa podia tenir un interès informatiu sensacional per aquesta secció d'EL BE NEGRE i decidírem informar-nos. Com? Evidentment, tractant-se de diners l'únic que podíem anar a veure era un tècnic d'Unió Catalana. La sort ens afavorí i, després de córrer de casa en casa de tots els tècnics, quan ja estàvem desesperats ens sentírem un copet a l'espatlla. Era en Bausili.

—Home—li vàrem dir—, amb vos voldríem parlar—. I li exposàrem el cas.

—Però, això no sabíeu? Mireu—ens digué—. L'any 1924 el pressupost general de despeses portava un dèficit de 18.844.632'65 pessetes que passaren el 1925 a 26.343.522'95. Tres anys més tard les despeses havien augmentat a un ritme regulat pel coeficient 3'05 i l'any passat aquest coeficient oscil·lava amb una diferència de 0'525.833.333, etc., fins a l'infinit. Ara bé, com que la circulació no es podia interrompre, i les despeses generals continua-

ven augmentant, el signe monetari es feia cada vegada més rar i la divisa es dividia menys. Això, afegit a la necessitat cada dia més imperiosa d'estabilitzar... (Un camió amb un terrabastall de mil dimonis no ens deixà entendre el que deia el regidor de la Lliga, el qual prou s'esforçava a parlar-nos amb signes monetaris que nosaltres no compreníem.)

—Ara bé—següé dient—, ens trobàvem en una situació difícilíssima i, o bé la resolíem, o bé no la resolíem. Si la resolíem, quedava resolta; però, ¿i si no la resolíem? És evident de tota evidència que quedava per resoldre. Les coses, com poden veure, es complicaven; vàrem tenir una junta al local d'Unió Catalana, a la qual hi assistiren en Vidal i Guardiola, en Tallada, jo i don Francesch Mathieu. Les deliberacions foren llargues i laborioses; telefonàrem a Madrid tres milions cinc-cents vint-i-tres mil quatre-cents trenta-dues vegades i... ai; però perdoni; ara em recordo que no puc dir res sense l'autorització del cap de la nostra minoria consistorial.

Desesperats ens deixàrem caure a l'Ateneu. Eren les dotze de la nit menys cinc minuts. Tocaren les dotze campanades a les dotze i cinc. Aleshores vàrem veure una forma misteriosa asseguda en un pupitre, una forma amb cabells de salze plo-raner i unghes desconsolades, amb un llibre obert ple de signes cabalístics voltat tot plegat d'un fum verdós. Estàvem salvats. Teníem al davant el famós nigromàtic X. V. (si el lector es pensa que es tractava del senyor Xirau Vavau sapiga

que s'equivoca de mig a mig).

—X. V.!—exclamàrem—; vos sou la nostra salvació.

I li explicàrem el misteri.

—Espereu-vos—digué.

Es féu portar una palangana; s'hi rentà els peus, féu unes passes de tramvia i quedà en èxtasi.

—Veig—digué tot d'una—com el signe monetari desapareix... de pressa... de pressa! Jo sóc en Bausili!—cridà amb energia, i es cordà l'americana. Se l'havia encarnat! Ara ho sabríem tot. Pobre Bausili, quin escàndol et clavarà en Fellicena! Macatxo! Macatxo!

—Sóc en Bausili!!!—tornà a cridar; es tornà a cordar l'americana i digué: —Feia temps que es veia venir la catàstrofe; les despeses generals augmentaven cada dia i, per tant, el signe monetari desapareixia. El conflicte s'agreujà amb els sense feina, que cada dia en consumien més; els autos de l'Ajuntament en devoraven; els muts no sabien expressar-se més que per signes i arribà un moment que la catàstrofe era inevitable; calia demanar una moratòria als Estats Units. Però mentre la feien i l'embarcaven i venia amb el «Mauritània», amb passatge de primera, calia trobar una solució que, per bé que interina, fos una solució. I aquesta la trobàrem a Unió Catalana. Al cap de tres dies el Banc d'Espanya començava a fabricar moneda falsa; com que era falsa, no hi havia inflació, i per tant no es podia depreciar.

En aquest moment el mitjà X. V. féu un esternut i es despertà.

—On sóc?—digué; i afegí tot seguit: —Són cinc pessetes.

El cardenal Vidal i Barraquer bat el record arxiepiscopal d'aviació

Roma, 18. — El primat de Tarragona ha descendit en hidroavió al port d'Ostia. No és mal port per a un sacerdot. (De port i de primat se n'ha de venir de mena.)

Acte seguit ha visitat el Papa.

Amb aquest viatge, el cardenal haurà batut el record arxiepiscopal d'altura. És l'arquebisbe que ha arribat més prop del cel.

Amb motiu d'això s'assegura que el cardenal Segura es sent molt vexat, i que, per tal d'empatar-li la basa, ha promès de deixar-se anar, un dia d'aquests, en un paracaigudes i caure com un pop al «Cerro de los Angeles».

El país basc, terra de miracles

Després dels de Limpías i del Dr. Asuero, ara s'en fan a Ezkioga

Aquest istiu a més a més de les constituents, els aficionats i els col·leccionistes de miracles disfruten com uns veritables carteristes.

Feia temps que no teníem cap miracle fresc d'aquells que desperten un entusiasme general; des dels famosos miracles del Cristo de Limpías, havíem passat l'estona amb els miracles laics del doctor Asuero, que resultaven molt baixos de nostre al costat d'aquelles mirades de cua d'ull de la poderosa imatge. El Cristo de Limpías es va cansar de fer prodigis i tots els pescadors d'anguilles i els fabricants de bacallà a la biscaina van fer suspensió de pagaments.

Ara El Dia de Sant Sebastià dona dades concretes dels miracles que passen a Ezkioga. Sembla que Ezkioga, segons les notícies ofertes pel Patronat Nacional del Turisme, és una terra que té condicions molt naturals a propòsit per al cultiu del miracle i prodigis similars.

El fet extraordinari de Ezkioga consisteix en anar a peu i a cavall a fer una gran ostellada i a resar el sant Rosari; després en plena digestió s'han de dir paraules com aquestes: *Aru zera sein, Egi zu buk, emente daukat, Zer tsunik* i altres frases per l'estil, totes autèntiques d'aquest llenguatge que s'ha inventat l'Unamuno i quatre capellans carlistes per demostrar que tots els catalans som una colla de ximples. Si les paraules són de debò sembla que hi ha mitja dotzena de persones que veuen la Mare de Déu.

El Dia explica qui són els afortunats. Entre ells hi ha «un joven robusto, Victor Salazar, de 26 años, que ha visto a la Virgen con muchas flores a los pies y un ramo en la mano, vestia manto negro y con una esclavina blanca».

Altres l'han vista amb combinacions més encertades. Un botiguer de Sant Sebastià ha tingut la barra de dir que l'havia vista amb una mena de jerseys, que fabricuen a Terrasa i que ell ha posat de moda a Sant Sebastià després d'haver-ne fet un «pedido» molt important al nostre estimat col·laborador Francesc Camps Margarit, que, com tot hom sap, es dedica a proveir la Península de tot allò més flamant i miraculós que produeix la indústria catalana.

«La Lliga» ha anat al Parlament com un sol home.

COSES DELS «SENSE FEINA»

Els dolents s'aprofiten dels «bons»

En Jaume Watxer, o Vachier, que de totes tres maneres es pot anomenar, ens parla de les tarifes dels taxis

Tan bon punt el nostre director va saber, llegint la premsa de dos dies abans, que el ciutadà Vachier es proposava d'introduir a l'Estatut de Catalunya unes noves tarifes de taxi, dirigint una mirada displent, encara que enèrgica, als nombrosos redactors que s'hiem sense feina al seu despatx, i, prenent a l'atzar, perquè sap que és l'única manera d'encertar-ho, el que no signa, li digué:

—Ja te n'estàs anant a trobar aquest Vachier, per a demanar-li què hi ha de cert en això de les tarifes, perquè em sembla que és una broma de L'Opinió. I l'engegà.

—El primer que féu el redactor engegat fou prendre un taxi que passava fent el «trottoir». No sabia on vivia el futur entrevistat, però pensà que el futur agrafat taxista ho sabia.

—En Vachier? Quan era xofer de la casa David, si que sé on vivia; però ara que és regidor no ho sé pas; si voleu us portaré a can Grau, que també era xofer i ara és diputat. Encara hi guanyareu.

—Necessitava veure el senyor Vachier.

—Home, home, si que ho sento. Haurem d'anar a l'Ajuntament.

I vàrem anar a l'Ajuntament. El vàrem trobar al seu departament, a la Comissió de Circulació. Ens haguérem d'esperar perquè el «traffic-control» que li servia de porter tenia el fanal vermell. Esperàrem. Al cap d'una estona sonà un timbre, es tornà groc-vermell i sortiren del despatx tres senyores; un altre timbre, fanal verd i entràrem set transeünts.

Tot seguit de veure'ns el senyor Vachier, ens reconegué, i amb la porra immaculada ens assenyala una butaca. Obelrem.

—Sé que veniu per les tarifes—ens digué.

—Així, és cosa seriosa?

—Seriosa, dieu? Tràgica; més ben dit, era tràgica: la tarifa que regia era impossible; calia fer-ne una de nova. Afigureu-vos que datava del temps dels moros. Guzmán el Bueno no la volia donar de cap de les maneres, i fins consentí que li pellessin el fill a les barbes com un Lleó Daudet qualsevol. Calia esmenar la plana a la vella història monàrquica, i jo me n'he encarregat. Una tarifa nova? Aquí la teniu. A més, ja ho comprendreu: jo no tenia cap fill.

L'argument ens convencé; però nosaltres desitjàvem saber alguna cosa més.

—El color únic? Aquell ase d'en Giralt—digué—no ho vol entendre. Qui és que no sap què vol dir el color únic? No és d'un color únic aquesta corbata vermella? I aquesta verda—digué—treient-ne una del calaix de la seva taula mig ministre—no és d'un altre color únic? I el sindicat, no és únic? I la circulació, no és única?... Fumeu?—ens preguntà després d'una pausa, treient-se una cigarreta embolicada de paper or—. N'hauré de fer comprar un paquet: són les deu úniques que em queden.

—I el retorn? Per què vau dotze pessetes el retorn del castell de Montjuïc?

—Mmmm... mmm... em permetreu que sigui discret. És un truc que he ofert a l'Azaña per a evitar que els militars hi vagin.

—I els altres retorns?

—Són per acostumar el ciutadà a anar de pressa. Abans, anava al Tibidabo al matí i en tornava al vespre. Què passava? Que mentre era al Tibidabo no podia ésser a Barcelona. Ara, si li fem pagar deu pessetes el client tindrà pressa; no es desdormarà: anirà al Tibidabo i tornarà tot seguit amb el mateix taxi. No podeu negar que la producció nacional hi guanyarà.

—I de les propines, ¿què me'n dieu?

—Els xofers, en la nova etapa, seran molt ben educats i no gosaran refusar-les; a més, conscients de llurs drets, sabran exigir-les. La humiliació a què els havien sotmès els taxis David i els Barcelona, fent-los aparèixer com a criats que cobren al cap del mes, no pot subsistir; a un criat se'l paga i prou; un xofer és altra cosa; un xofer té a les seves mans i als seus peus la vida del client, i cal recompensar-li cada cop el sacrifici que fa respectant-la.

—Però—ens atrevim a insinuar—, ¿no troben aquestes no-

JUSTIFICACIO DEL VIATGE

En rebre els caps dels cossos de la guarnició de Barcelona, el general López Ochoa els va dir:

—Conste que yo, jamás, jamás y en ningún caso, me prestaría a ser un segundo Pavía.

Després d'aquestes manifestacions, el ministre Azaña no ha pogut destituir el general López Ochoa perquè ja l'havia destituït abans.

QUE HO ENTENGUI QUI PUIGUI

Escena a la sala d'espera d'un metge. Un amic nostre, assegut, esperant-se, que és el que es fa a les sales d'espera. De dins el despatx es sent la veu de l'especialista, que parla molt fort.

—Sobretot, res d'alcohol, res, gens... no abusi de l'alcohol... no li prova de cap manera beure... li fan mal les copes...

Quan s'obre la porta del despatx, surt una distingida personalitat; el nostre amic el saluda, i el personatge li fa:

—Quin metge més pesat, ¿ha sentit? I això que jo sóc aigüader; imagini's si no!...

ENTRE GRANS HOMES

Charlot havia de venir a Barcelona.

Però no ha vingut.

Sabeu per què? No. No ho sabem. Aquestes coses només les sap EL BE NEGRE.

Doncs, bé: Charlot no ha vingut a Barcelona perquè en Cambó, que el va trobar a Sant Joan dels Pins, li ho va treure del cap.

—No hi vagi, allà baix—li va dir—; és un país de perduts! El més graciós d'aquesta anècdota, és que és veritat.

JUSTA REPARACIO

El senyor Solà i Cañizares ens ha tramès una carta, que no reproduïm per les seves vastes dimensions (les de la carta; no les del senyor Solà Cañizares), però que, en resum, és un plany molt enèrgic, perquè diu que EL BE NEGRE comet una injustícia envers ell. Hi projecta pèrfidament l'ombra del silenci.

«Y eso que yo—afegeix—tengo méritos sobrados para figurar en el semanario borreguil; ¿no soy acaso aquel que defendí a Ricardito? ¿No me sublevaré en catorce de diciembre al frente de un partido del cual

ves tarifes una mica complicades? No hi haurà raons?

—Aqui, precisament, està el truc. Hi hauria raons, jove; és clar que hi hauria raons. Però no n'hi haurà, perquè ara estic treballant en una obra que en forma de nocions primer, d'èpítome després, d'elements, tot seguit i de tractat finalment, serà de text a les escoles, als instituts i a la universitat: la «Taxicologia». El ciutadà, quan arribarà a l'estat d'adult, anirà tan empollat que podrà fer totes les combinacions possibles amb un error menor de vint-i-cinc pessetes. Aleshores el taxi serà el vehicle més corrent i, com ja ho diu la paraula, el més ràpid. Digueu-ho, digueu-ho als seus lectors d'EL BE NEGRE.

El senyor Vachier s'ajupí, es ficà sota la taula i en tragué un llibre tot ple de pols i el bufà.

—Vaig a dedicar-li—digué.

Ens creïem que es tractava de la «Taxicologia», i pensàrem: «Si que s'ho portava estudiat de lluny!» Però no; el llibre es titulava «Flirt...», i el seu autor es deia Jaume Watxer. Watxer...

—Sí, sóc jo; però és una errada d'impremta; en vaig des- cuidar de corregir les cobertes. El vàrem obrir. Topàrem amb el capítol III, titulat *On Jaume Quermunt, quiromàntic-misogin, s'enamora de la més cuxona i li fa confessions*. Aquest jove «havent acabat els estudis d'enginyer—diu el capítol—dubtava entre esperar l'ocasió favorable per a ésser catedràtic o encarregar-se de la direcció d'alguna fàbrica, a Catalunya o a fora, cosa molt més remuneratriu».

No n'hem llegit més; suposem, però, que el jove Jaume es decideix finalment per una altra cosa encara més remuneratriu, després de dubtar una mica més: per ésser regidor i president de la Comissió de Circulació.

yo lo era todo: jefe y subditos?... ¿No es mi estilo municipal alegre y regocijado? ¿No me gusta llevar los gigantes?»

Reallment, EL BE, si no fos ja magre, se'n tornaria de vergonya, per no haver parlat d'en Solà i Cañizares. Prometem esmena. Queda complagut el nostre distingit corresponçal.

LA VEU DE LA SANG

Ja hem trobat la clau de l'enigma. La policia encarregada d'esbrinar quina classe de «frescos» s'amaguen entre els sense feina, ha detingut un tal Soler i Aiguadé. Aquest senyor, encara que propietari, sens dubte per fer nombre, formava entre els sense feina i cobrava els seus «bons».

Ara ens adonem que la tendresa que, envers els falsos «sin trabajos», sempre ha manifestat el nostre batlle, senyor Aiguader, tenia raons més poderoses

Un partit amb totes les de la llei, amb piset, conserge i segell de cautxú.

També tindrem president, és clar, i el president — els nostres lectors ho hauran endevinat — no pot ésser altre que don Ramon Pociello Forradellas.

El nom del partit ens ha sortit una mica llarg. Però, com que és bo, ja val la pena. Es diu: *Partido popular republicano de orden de Catalunya*.

Com que els diaris ja ens han publicat de franc la gazetilla que vàrem enviar-los donant compte de la constitució de la nova organització, no insistirem ara amb uns detallets que el públic ja ha devorat amb fruïció. Direm només que, ultra el nostre president senyor Pociello, ja som sis o set socis, els quals, naturalment, som tots de la Junta i esperem ésser regidors per mica que l'Esquerra badi.

CONSIDERACIO ESSENCIAL

El senyor Serra i Moret, com que s'ha fet tants tips de llegir llibres de sociologia és molt curt de vista.

L'altre dia va haver d'anar a casa del poeta Ventura Gassol, tan conseller de la Generalitat com ell mateix.

A la mitja claror del pis, va veure uns caps voltats d'un núvol pilòs i va excusar-se tot tímid:

—Perdonin, ja em retiro. No comptava que hi hagués senyores.

¿De què diable anava a parlar el circumspecte i morigerat senyor Serra i Moret?

EL GERMA VENTURA I LA VAGA DELS BARBERS

La vaga de barbers que s'està descabdellant, al costat de les causes que han aparegut a la llum del dia, en té de clandestines: nosaltres, per tal d'informar els llegidors d'EL BE NEGRE, hem encarregat una investigació secreta a una persona, el nom de la qual no pot ésser revelat, ara com ara. Aquest, després de moltes gestions, ha pogut esbrinar la veritable causa de la vaga.

Els barbers s'han declarat en vaga perquè així el germà Ventura Gassol tingui una excusa per anar a Madrid amb la cabellera que porta.

ELS «SENSE FEINA» ALS TOROS

La colla dels desenfeïnats, que resulta que treballa més que la gent no es pensa, ha fet una nova feina, i de les millors. S'ha llançat a l'arena de la plaça del braus (vulgarment dits toros), ha llançat coixinets, algun dispar; ha calat foc, etc.; en fi: s'ha comportat més brillantment, si es pot fer, que les vegades anteriors.

Finalment, l'escàndol ha resultat tan fenomenal, que una delegació de ciutadans s'ha personat al Govern civil. Els delegats han fet passar llurs targetes. El governador ha obert uns ulls com unes taronges.

En efecte: una de les targetes duia escrit: «Francisco Macià».

Ni cal dir que va ésser fet entrar immediatament el suposat Avi.

Però no; es tractava d'un subjecte castellà, parlant amb un perfecte accent madrileny.

—¿Pero es usted don Francisco Maciá, presidente de la Generalidad?

—No, señor: fíjese bien el señor gobernador en mi tarjeta.

Efectivament, la tarjeta afegia:

«Corresponsal literario de «El Eco Taurino», de Madrid.»

ELS «SACERDOTS AMICS DELS JOVES»

Copiem d'EL Mati del dia 18: «Amb un èxit sorprenent, que ha superat els càlculs més fa- laguers que s'havien fet els mateixos organitzadors, es celebrà ahir la gran diada d'estudis de sacerdots amics dels joves. En l'ambient dels clergues reunits vibrava l'optimisme.»

Joves, aneu amb compte amb certes amistats, perquè hi ha cada clergue amb un optimisme que, posat a vibrar...

CARAI, MOSSEN MELEN- DRES!

Llegim en EL Mati uns fragments de preciosa literatura sobre Sant Vicenç de Paül, que és aquell sant de les conferències. L'autor és Miquel Melendres, prev., un dels joves que tindran més premis en els Jocs Florals d'aquest estiu.

Copiem aquest paràgraf: «Donar, donar sempre, i sempre restar pobre, és cosa privativa dels campions d'Amor.»

Abans ens parla d'un anar i venir sense parar, dels pobres al rebost de la Divina Providència.

Ai, Mossèn Melendres, si els sense feina se n'adonen d'aquest anar i venir!

Podem afirmar als nostres lectors que hem demanat, i creiem que serà amb resultat satisfactori, la col·laboració de Mossèn Melendres per les planes d'EL BE NEGRE.

Déu els cria i ells es sindiquen.

El ciutadà alcalde. — López, vigila la vara que vaig a fer un pipi i torno.

que un simple beure a galet. Què no es fa per un cosinet estimat, fill d'una tieta!

L'HUMORISME CARLISTA

Don Jaume de Borbó ha fet declaracions a la premsa, en les quals diu:

«Como particular y como jefe de nuestra Comunión, declaro que no comprendo la felicidad de España sin esa fe suya secular; que no quiero una Corona a la que la Cruz no haga sombra piadosa.»

«Jamás conmigo será ateo el Estado, y el título de Cruzado del Catolicismo vale más, para mí, que la Corona que heredé de mis padres.»

Aquestes declaracions ens han fet tant d'efecte, que EL BE NEGRE ha estat dubtant uns moments de si deixava a l'estacada el senyor Pociello Forradellas i es passava decididament al partit de Don Jaume.

«EL BE NEGRE» JA TE PARTIT

Sí, senyors. I no pas un partit de pa sucat amb oli, no.

LLIBRES VÈLLS

«Le rroux et le noir»

El general López Ochoa segueix fent interessants declaracions

Des que va arribar de Madrid amb l'ordre de cessar en el seu càrrec de general comandant de la quarta divisió, el general López Ochoa no ha cessat de fer interessants declaracions als periodistes.

—Ja ho veuen, senyors—els va dir tan bon punt els va rebre—. No puc dir res de res.

—Es clar. Però l'escena amb el senyor Azaña sembla que no fou gaire amistosa...

—Al contrari. Fou cordialíssima. El ministre, amb la seva finor característica, em va dir que ja tenia ordres d'anar a fer... brometes. Jo li vaig contestar, gentilment: «Puja aquí dalt que veuràs ton pare».

—De totes maneres—instituï un repòrter—hom diu que el Consell de ministres no es distingeix precisament pels seus sentiments de simpatia envers vostè.

—I ara! Fugi, home!—fa el general—Tots van estar d'acord, això sí, amb el senyor Azaña, però quan els vaig dir que tenia un germà més —ran que els espanyaria els morros en plenes Constitucions, em varen contestar, plens d'amabilitat, que em saltarien de peus al ventre.

—De totes maneres, la situació actual de vostè...

—Més amic que mai amb el govern. Un dia o altre, està clar, penso menjar-me, amb un sofregit, el sotabarba de l'Azaña i molt serà que no em faci un postre amb la melsa de l'Alcalà Zamora. Però tot això són frusleries pròpies del mando i els enganyaria si no els digués que, en el fons del fons, me'ls estimo més que si els hagués posat al món.

—Sí, vaja—fa un periodista—. Amor que mata.

I el general, clavant amablement una cossa al ventre del que l'ha interromput:

—Calli, dolentot! Ja deu ésser de La Noche, vostè...

El cercle de periodistes celebra discretament el mot d'esprit del general i aquest se'n va a descansar una mica, per rebre seguidament una altra comissió de periodistes.

—Ja ho veuen—els diu—. No puc dir res de res.

I així continuà mitja hora més fent declaracions. I fins l'endemà al matí, que torna a parlar amb els repòrters a Capitanía, a la Generalitat i al carrer de la Tapineria, per dir-los, ben entès, que no pot dir res de res.

La «bola» de cada diumenge

Madrid, 19.—Avui, per tercera vegada, des de la proclamació de la República, s'ha començat l'acostumat atemptat dominical contra el senyor Lerroux.

Hom diu que el desgraciat assassí és un homenot que ja va prendre part en un atemptat, a Hostafrancs, ara fa molts anys, i que encara no ha cobrat, i ni tan sols té un càrrec a l'Ajuntament de Barcelona.

LA BORSA & LAVIDA

COTITZACIONS

Companys i Companyia	11'5
Banc Blau	13
Vidal, Aca i Barraca	33
La Toledana (C. de Seguras)	0'009
Ametlles torrades i Prunes Clàudies	122'5
Bons Municipals (Sèrie sense feina)	2 rals
Aiguadés, Mulladers i Safareigs municipals	0'3

La Borsa continua molt fluixa (sobretot la del que escriu aquesta secció); amb prou feines s'han venut uns tres mil bons dels sense feina, la major part absorbits dintre el Consistori. Vidal, Aca i Barraca, es creu que pagarà religiosament un dividend arreglatet. Companys i Companyia treballen molt.

L'AGNUS DEI.

El sindicat de capellans sense benefici ha presentat unes bases al Bisbe en les quals estableix que no diran cap missa per menys de quinze pessetes, i no administraran l'extrema-unió sense que les famílies dels agonitzants els tinguin preparats cafè, copa i puro.

Els rectors de Barcelona han demanat al governador, senyor Esplà, una parella de civils per parròquia a fi i efecte d'evitar els conflictes que promouen cada dia a l'altar del Sagriment els capellans sense feina.

El Bisbe de Cartagena ha comunicat al nostre Ordinari que ell resol aquests conflictes dels reverends sense feina amb un plat de «gaspachillo» i una entrada pels toros. Hi ha algú que protesta i en vol dues per poder-hi anar amb la majordona. Davant d'aquestes exigències el bisbe de Cartagena acostuma a ésser benèvol i comprensiu.

En vista del retraïment de fidels que es ve notant a les esglésies d'ençà de la proclamació de la República, el rector de Betlem, a fi d'atreure el públic a la parròquia, sigui com sigui, ha ideat un nou servei de salidas de teatros, a càrrec dels més eminents asos de la trona.

Els millors funerals són a la Casa de Caritat. Moribunds! no us deixeu enganyar per ganes i combines que perjudiquen l'etern repòs de la vostra ànima.

Els reverends P. P. de la Companyia de Jesús, han tingut la sort de vendre's tots els «petrolillos» a una cotització decent, i han invertit el capital en una fàbrica d'irrigadors a propòsit per les presons i cases de correcció. La senyoreta Kent els ha fet ja importants «pedidos». Felicitem als Padres pel bon encert que sempre manifesten en la manera de fer produir el diner.

Don Ramon Albó i Martí ha manifestat al pare Antoni Maria de Barcelona el seu desig d'entrar dintre l'orde caputxina. Aquesta és la causa per la qual el piadós president del Consell d'Administració del Banc de Barcelona, se'l veu amb una barba bastant maca, i perquè l'altre dia va anar a casa la Pauleta Pàmies a emprovar-se unes sandàlies d'aquestes que fan servir pel ball clàssic; com que no en va trobar cap a la mida, sembla que utilitzarà les que es posa en Jaume Borràs quan fa de Sant Josep dels Pastoretos.

No deixeu de visitar les misses de dos quarts d'una a la Concepció. Sempre hi ha sorpreses i regalos.

La Junta diocesana, per reglamentar la moral a les nostres platges, d'acord amb la confraria del «Indignos Esclavos de Jesús Sacramentado de la parroquia de Santa Mònica», ha organitzat un cos de gossos policies que tenen la missió de mossegar les cuixes de les banyistes que se surtin del reglament. Sembla que el Canonge Montagut, que ara no té res a fer, és l'encarregat d'ensinistrar els dits cans policies que, naturalment, no tenen res a veure amb els cants gregorians.

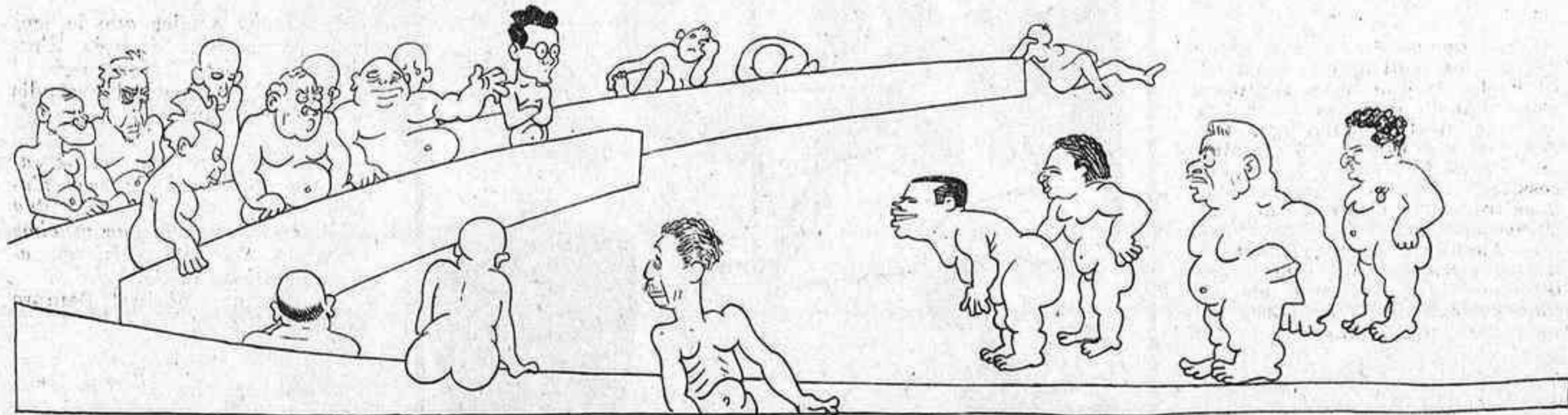
LA NOVA ESCALA

— Caramba Rodríguez! Tan joven y talentat?
— Sí, pronto voy a ascender a diputado.

SOM MODERNS O NO SOM MODERNS!

En vista de la calor, ha estat acordat el nudisme obligatori a les Corts Constituents de Madrid

Una escena de nudisme a les Constituents

«Si tens calor, descorda't un botó...», diu la dita, i les Corts Constituents han escoltat aquest cop la veu de la saviesa popular: ara que, posats a descordar-se un botó, han adoptat un criteri democràtic. Cap botó no ha d'ésser més que un altre. Tots es descordaran. I han decidit posar-se nus de pell a pell, «conills», com diuen a pagès. ¿No va nua, per ventura, la Veritat, i és la Veritat?

Alguns «camarades diputats» van fer, de moment, les seves objeccions. L'austera pobresa republicana llur, no els permetia tenir habitacions amb bany i dutxa i... entengui-se'n... un sentiment de pudor (mai tan ben anomenat), i la més elemental reserva els impedia d'envair les narius alienes. Però aquest inconvenient fou arreglat, mitjançant una consignació al pressupost de Corts, que permetrà que cada diputat disposi d'una «pastilla» de sabó setmanal i una tovallola russa (això amb protestes de la dreta). S'installaran, a més, unes dutxes a pressió, una de freda i una de calenta.

Finalment, hom ha afegit al reglament un article disposant que «el camarada diputat» que resulti més amic de l'acta que de la higiene, serà, previs tres advertiments, netejat per força pels «camarades bombers» de torn al Parlament. I castigat, per una setmana, sense «bolado».

Els diputats, tots nus, entrant a l'hemicicle, no es pot negar que, a la primeria, estaven una mica cohibits. Però, tot seguit, els va animar la paraula fàcil d'Indaleci Prieto, ministre d'Hisenda.

El qual va començar amb un reguitzell de paraules i expressions que fugien una mica de l'estil parlamentari; però foren trossos abans de pluja: car immediatament va començar un discurs inaugural d'un gran to: «Camarades—digué—, la meua categoria de Ministre d'Hisenda m'indica per a obrir l'etapa nudista de les Corts Constituents espanyoles. Ningú com jo, en efecte, ha treballat tant pel nudisme a Espanya. Car, no solament aquesta Assemblea, sinó encara tota la nació, jo aspiro a deixar ben despulada i nua. Sobretot a Catalunya he fet prodigis: els catalans es troben que la roba interior els fuig del cos. Ara per ara protesten, però ja veureu com s'hi acostumaran. No tingueu por: dintre de breu temps podrem veure l'«industrioso catalán» tan despulada com tots nosaltres. Vegeu si jo treballo pel nudisme...»

«¿Què us pensàveu, doncs, camarades diputats? ¿No hi veieu res, en allò de la baixa, per mi fomentada, de la pessesta? ¿La vostra perspicàcia no us va obrir les portes de la comprensió, aleshores que jo declarava, davant la premsa internacional, que entenia més en l'art d'enllustar botes que en finances i pressupostos? La nua, la nua integral, heus aquí el meu programa, la meua finalitat, la meua religió, el vèrtex dels meus anhels i la meta dels meus esforços. Per tal d'assolir-la, per a tots i tothom, no pararé dia i nit. Visca Espanya nua i indivisible!»

Uns grans aplaudiments ressonaven a aquestes paraules. A fi de fer més soroll, els socialistes del grup Prieto picaven directament damunt llurs anques nues. Els xiulets dels catalans van ésser reprimits.

En aquest moment va demanar la paraula el comte de Romanones (camarada Figueras). En resum, va sostenir que, malgrat les paraules del Ministre d'Hisenda, ell, sense fals rubor, podia sostenir que havia llevat la roba de molts espanyols, com cantaven proves.

Cap a la dreta de la cambra va brollar de sobte un rumor i es produí un xic de confusió. Es repartiren alguns bolets, i un de perdut, no es sap com, va anar a parar a les galtes de

l'Estelric, qui va protestar dient que no s'hi valia, que ja no era de la Lliga.

La causa era la següent. S'acabava de descobrir una mixtificació indigna. Els diputats dre-

tistes basco-navarresos senyors Aguirre, Altolabarriabieta, Belosteguiaranzadimendivia, i don Ramon d'Abadal, no anaven veritablement nus. Duïen una samarreta com la dels «vampirs», color de carn covada. La superxeria es va delatar per uns punts que es varen escórrer a les cuixes d'un dels de la minoria basca.

El president va ordenar que els uixers els escorressin aquella pell postissa. Sota van sortir punyals escapularis i algun trabuc.

Foren castigats a quinze dies sense poder-se acostar a les sessions.

Un diputat entrava de bracet amb don Alvaro de Albornoz. Aleshores Besteiro va exclamar: «Uno que viene con Albornoz! Nada, nada, que se vaya: aquí queremos el nudismo integral!»

El xisto fou molt celebrat per tothom, llevat de Rodrigo Soriano, el qual sent enveja perquè està rovellat i no li surten acudits.

Una representació de la premsa ha visitat el president de la Cambra, senyor Besteiro, per pregar-li que els autoritzi a dur penjat un sarronet amb les quartilles i l'estilografia. El senyor Mariano Aguilar, que com el Pare Etern, fa el Dia i La Noche, ha demanat i ha obtingut, poder anar amb el barret posat, uns mitjons als peus i un parell de recanvi sota l'aixela.

El primer dia, molts camarades diputats i ministres han hagut d'ésser ajudats al botiquí de la cambra, per les cremades causades pel foc dels cigars i cigarretes. Sobretot don Alexandre Lerroux duïa una extensa lesió, a causa d'unes espurnes d'un magnífic «Cardon rouge».

Indaleci Prieto, com tots els obesos, és propens a escaldar-se amb la suor; sabem de bona tinta que usa pólvors «Anxel». Aquest «Angel» no és l'Angel Pestaña. Som o no som socialistes!

Els senyors Estelrich, Xirau Palau (Antoni), Dencàs i Terradellas tenyeixen llurs cossos amb «Favorita»; això els dona un color bru molt escaient. Sabem que una de les causes del fracàs del discurs del camarada Dolcet fou el color esblaimat del seu cutis. L'oratória en resultava pàlida.

A la tribuna diplomàtica s'ha suscitat un incident perquè els representants de les potències estrangeres no es volien sotmetre a la llei del nudisme. Pretexaven que no esqueia al cos diplomàtic. Finalment, com a transacció s'ha autoritzat el cos diplomàtic perquè vagi en cos de camisa.

Per molt aviat s'anuncia la instal·lació d'una piscina al bell mig de la Sala de Sessions. La novetat serà que en comptes d'aigua sola, contindrà aigua amb bolado; d'aquesta manera els oradors en mig dels seus discursos faran un cabussó, i sortiran amb totes les facultats refrescades i la gola estovada. Sembla també que hom ha presentat una moció en el sentit de dirigir-se amablement a don Pere Coromines, pregant-li que s'empassi l'aigua, però no la glogepi i la retorni com fa amb el cafè.

Són molts els diputats republicans que porten trossos d'esparadraps clavats a diversos indrets del cos. Es tracta d'ocultar uns tatuatges datant del temps d'Alfons XIII dient «Vi-va mi amo, que es Alfonso XIII!», «Soy de Primo todo», etc., etc. Aquests diputats es caracteritzen per la vehemència amb què accentuen llurs manifestacions de republicanisme.

Nudisme i Constitució

Un si és per patriotisme i horror a la reacció, han acordat el nudisme per fer la Constitució.

Les Corts són igual que el cel, la intenció és honesta i pura, hi ha molta temperatura i els diputats van a pell.

Entren els ministres nets, com nimfes fent saltirons i pengen els calçotets a l'orella dels lleons.

Ronca l'avi Sánchez Guerra, amb un melic que enamora; el senyó Alcalà Zamora té un xuclat a l'anca esquerra.

En veure'l Prieto, que bull i que es remena i s'enganxa, mirant-se'l de cua d'ull li posa el dit a la panxa.

El president dissimula, i mira al doctor Dolcet, que té un palpis peludet com l'esquena d'una mula.

Villanueva, amb estupor, diu: «¡ Señores, yo me altero! » I és que el diputat Cordero li parla d'una menor.

Lerroux té uns galants darreres i es sent que comenta algú: «Las caderas de Lerrú, pues mira que son caderas!»

El senyor Carner diu: ai! perquè un bigoti li pica, i el jove Dencàs critica l'aixela de l'Aragay.

Dos capellans del país, fills del vot reaccionari, s'han reservat el breviuri per tapar-se el més precís.

En mig les mamelles fluïxes Besteiro va prenent vistes, i entre el grup dels socialistes proposa un concurs de cuixes.

Els Xiraus Palaus germans són admirats dintre el gremi, però guanya el primer premi la cuixa d'en Campalans.

Després s'ensenyà el melic; hi ha els millors ventres d'Espanya, però ultrapassa i els guanya el melic de l'Estelric.

El senyó Abadal, esquiú va fent la casta Sussana, i el senyó Albert de Quintana mostra un nu poc esportiu.

Hi ha certs detallets estranys, i Terradellas fa un xisto, i Companys mostra als companys les costelles de Sant Cristó.

De moment hi ha un clam sonor, i llur nudisme els reprèn, i entren la Victòria Kent i la Clara Campamor.

I davant les dues fembres, ha obert els ulls el més cego, i s'aixequen tots els membres i canten «l'Himne de Riego».

I UN BE!...

Aquesta setmana han estat vistos dos lectors del D. i. C. Hom atribueix aquest fenomen al fet que el valent setmanari ha doblat el tiratge. No cal dir que entre els dos lectors han exhaurit l'edició.

Els senyors Tappioles i Pineas ens comuniquen en atenta carta que el que han tingut no és un fill, sinó un convidat de Palamós.

El senyor Claudi Ametlla i Coll ha estat nomenat governador de Girona.

Li desitgem molts encerts en el seu càrrec, i esperem que si no hi posa l'Ametlla, almenys hi posarà el Coll.

Corre insistentment la notícia que El Mati, diari catòlic, es fusionarà amb l'Esquella de la Torratxa i La Campana de Gràcia.

Ni cal dir que la nova haurà produït una gran campanada.

Dida mallorquina, llet de tres mesos, en donarà raó mossèn Llorenç Riber a l'Ateneu Barcelonès de cinc a set de la tarda.

S'assegura que don Francesc Cambó es passarà aviat a «La Lliga».

Ha professat al convent de monges de Pedralbes, desenganyat de «La Lliga», les seves pompes i vanitats, l'ex-leader Lluís Duran i Ventosa.

Les noves ordenances municipals estableixen que la direcció única del trànsit serà, d'aquí endavant, per l'esquerra.

La Nau està en venda. Qui es vol embarcar?

Els ajuntaments de Palaudrera, Palausolitar i Palausabardera han decidit canviar els noms dels pobles respectius pels de Xirapalautordera, Xirapalautordera i Xirapalautordera.

Semblen imminents les adhesions, en el mateix sentit, de Palau d'Anglesola, Palau Sarroca, Palau Sàcota, Palau de Noquera i molts altres que sentim no recordar.

Es prega a tots els pobles que es trobin en condicions de poder fer-ho, de procedir a l'esmentada modificació, fent saber l'acord que sobre això es prengui al primer Xirau Palau que trobin.

En canvi, sembla que el xirroi Palau de la Música Catalana no està disposat a modificar el seu nom.

En Lluhi i Vallescà ha demanat el seu ingrès a la Lliga Espiritual de Nostra Dona de Montserrat.

Unió Catalana ha sollicitat del ministre d'Hisenda, Indaleci Prieto, la celebració d'un cicle de conferències econòmiques (a ral l'entrada). La feina d'apuntador anirà a càrrec d'en Bausili.

EL BE NEGRE desitja als seus lectors unes felices Pasqües de Nadal i un pròsper any nou.

— Açò més que un Achunament és un Congrés.
— Ho dius perquè només es parla de política?
— No hombre! Ho dic perquè tots els recidors són diputats.

MOLT!

Anem una mica endarrerits de notícies, tan endarrerits, que en-tal dia com avui (perdonin!) els parlarem del festival benèfic-social-teatral-republicà-feminista-patriòtic que es va celebrar l'altre dissabte a la Plaça de Toros de les Arenes.

A hores d'ara—i ja han passat dies—encara no ha estat possible posar en clar si era el país que homenatjava a la Dona de Catalunya, o bé si era la Dona de Catalunya la que homenatjava a Donya Leonor d'Aragay, o bé si era Donya Leonor que homenatjava a en Macià, o bé en Macià que homenatjava a la Dona Republicana.

En Ventura Gassol féu un parlament per posar una mica les coses al seu lloc, però no va haver-hi manera. Com que aquell dia, per casualitat, el xicot no havia arribat del Camp de Tarragona amb el germà Puig i Ferrater, li va mancar la inspiració natural que li donen aquests viatges, i va acabar d'embolicar la cosa.

El senyor Aragay, regidor, tinent d'alcalde, diputat de la Generalitat, diputat a Corts i homenatjat consort, estava molt emocionat.

—I pensar que tot això ho ha engiponat la meua dona!—, deia amb una veu tendra, i amb el morro arrepenjat a la barrera.

Amb aquestes, féu l'aparició Donya Leonor d'Aragay. Com que el festival es desenrotllava a la Plaça de Toros, a un bromista se li va acudir parodiar en veu alta la famosa cançó de *Las Niñas Toreras*:

Surt la Leonor
dalt de cavall.
Es fum de nassos
i ensenya l'Aragay.

La quarteta va tenir més èxit que els pinyols del tenor Francesc Menen.

Totes les estacions meteorològiques del Nord de França varen notar darrerament unes variacions i contradiccions tan extraordinàries en el sistema atmosfèric, que hom es va demanar, i no sense raó, què diables passava.

Passava que el senyor Adrià Gual havia anat a París com a representant d'Espanya en un congrés internacional de teatre. No cal dir que mentre el senyor Gual va ésser a París va ploure dia i nit, sense parar, i que van haver d'ésser suspesos tots els grans raids aeris en preparació.

De totes maneres, els parisencs se n'han escapat a bon preu, aquesta vegada. El primer cop que l'Adrià Gual va anar a París, l'endemà es declarava la Guerra Europea.

A l'Apolo han estrenat una obra que es diu: *Los cuernos del diablo*, i els seus autors són, segons els programes: *Dicenta (hijo), Paso (hijo) y el maestro Rosillo*.

I aquest pobre Rosillo—es pregunta EL BE—, ¿que no és fill de ningú?

I el públic, vinga no anar al teatre...

Mentrestant, al Barcelona fan una obra, imprudentment titulada: *Hace falta un suicida*.

Si les coses segueixen igual, aviat el tindran. Serà el mateix empresari.

Al Poliorama representen una comèdia que es diu: *Tómame en serio*.

Malgrat totes les apariències, l'autor de l'obra no és en Paco Madrid.

Rosita Rodrigo, després de travessar mitja dotzena de revolucions sudamericanes, torna a Barcelona.

«Viene más joven que nunca»—diuen els diaris.

I, veieu?, nosaltres ens ho creiem. EL BE NEGRE té aquestes coses.

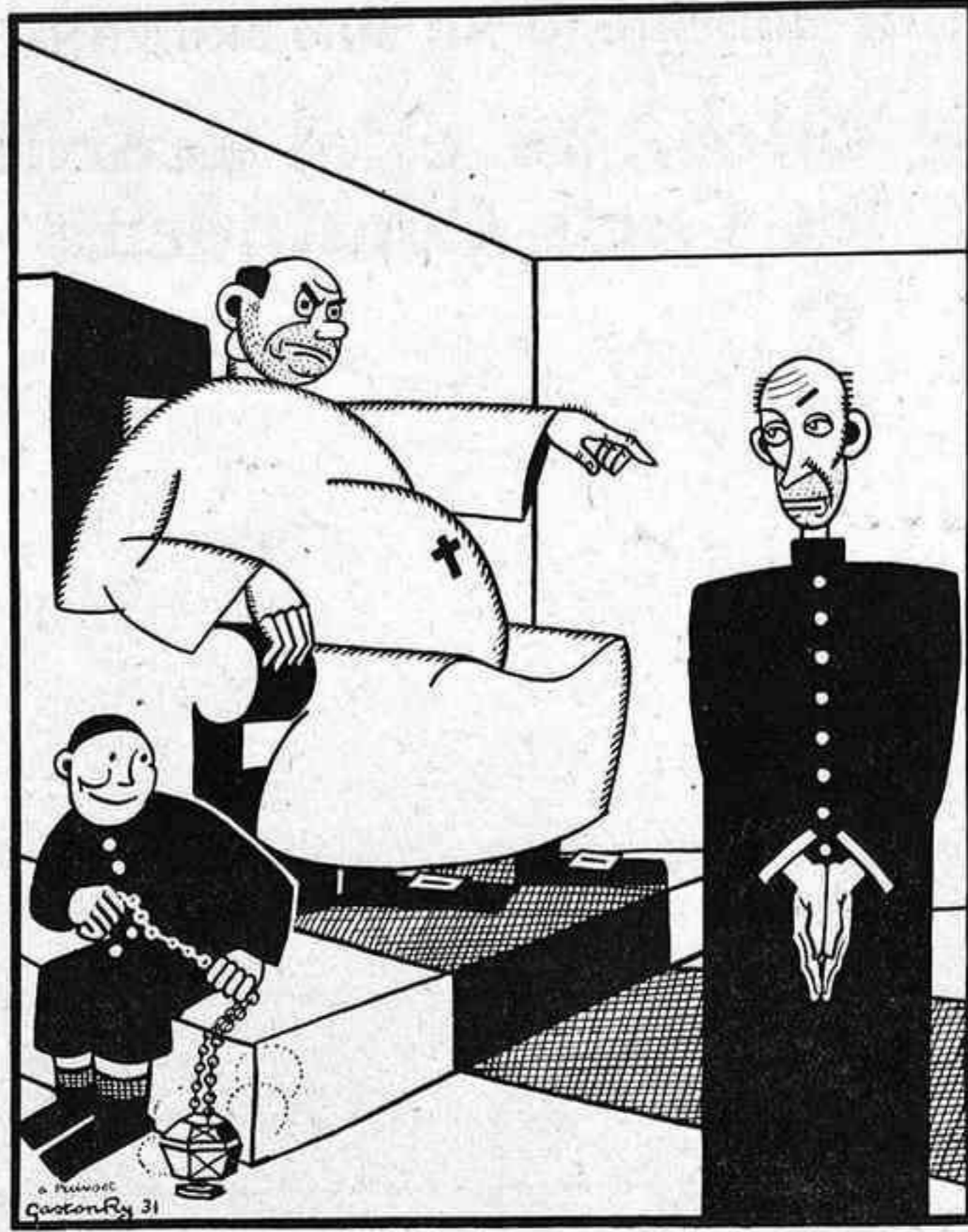
Vaja!, ja en tenim dos que s'han enfadat. Són els germans C. i A. Fernández Burgas (Diagonal, 366, Tel. 54372) els quals ens escriuen la següent lletra:

«En la secció MOLT d'aquest setmanari apareix, en l'edició d'ahir, una al·lusió que tendeix a ferir la dignitat nostra. De-

sitgem, doncs, de la seva atenció que es rectifici com cal el concepte de que s'ens tradueix una comèdia que després agrirà amb la nostra signatura. Dèbem aclarir que, tot i agraïnt les traduccions alienes, no necessitem de ningú, quan signem nosaltres. Coneixem—i no ho diem per penulància, els idiomes Alemany, anglès, francès i italià, circumstància que paradoxalment no concorre en algun dels firmants de obres de la nostra propietat.»

Ja ho saben, doncs, els nostres lectors. Els senyors Fernández Burgas (Diagonal, 366, Tel. 54372), coneixen l'Alemany (amb majúscula) i l'anglès, francès i l'italià (amb minúscula). És natural que la coexistència de tants idiomes els hagi fet oblidar una mica el català, de la qual cosa se'n ressent lleugerament la carta que ens envien.

Finalment—i això ho diem per compte nostre—volem fer notar que els germans Fernández Burgas (Diagonal, 366, Tel. 54372) malgrat conèixer tants idiomes encara no han obert cap Escola Berlitz.

ELS GRANS REMEIS
—Eminència, la multitud no vol dispersar-se.
—Que no? Ja ho veurém. Passeu la safata.

PARADISOS REPUBLICANS

A Sant Vicenç de Castellet les panteres reaccionàries són passades per l'adreçador

Avui EL BE NEGRE honora les seves pàgines amb la reproducció d'un manifest que fou adreçat darrerament al poble de Sant Vicenç de Castellet per la junta liquidadora i revolucionària (potser més revolucionària que liquidadora) dels cabals de les *Hijas de Maria* d'aquella

parròquia, que foren sostrets a la ferula del rector del poble per les honrades mans republicanes de l'alcalde senyor Grinyó.

El senyor Grinyó és l'autor del present manifest, encara que amagui modestament la se-

va personalitat d'escriptor sota el pseudònim una mica vague que vostès poden admirar.

El senyor Grinyó queda, des d'aquest moment, nomenat redactor honorari d'EL BE NEGRE. De perles com aquesta no se'n troben cada dia.

A les ex-filles de Maria i als seus pares, mares o tutors

Per decret aprovat en Assembla Magne en assistència de més de dues mil persones quedaren fora de llet totes les associacions religioses dintre el poble de San Vicens i en particular i d'una manera especial l'anomenada Filles de Maria.

Obeï l'ur especialitat a la alarme produïda pels fets profans de no pocs capellans en vers les joventuts i que tan be els i servia de plataforma aquestes tèrboles institucions.

Perque el poble combatex al clero

En primer lloch, em indicat que alguns capellans són uns bruts, entre els molts casos que podriem senyalar demostratius del seu elevat grau de degeneració només direm aneu a Puigregit a la Colonia Vidal, una noia aseitjada pel capellà ella negantse a instancies del capellà el directó despidex la familia.

La noia, esglaiada davant l'espectre de la fam, es suposa que se oferí a la discreció del bufx ensotanat. Es suposa també que aquest foll de luxuria accepta satisfet. Suposicions que s'amparen en que la familia rep ordre del directó que quedi en suspens l'ordre de despidio, i per lo tant poden continuar treballant a la casa. Pasan unes setmanas la noia es troba en estat interessant i el directó repeteix l'ordre de despidio.

La familia es veu acorralada per la fam i la deshonra. Crida, clame i protesta.

La Colonia en pes es rebel. La Intercomarcal Manresa Berga, afecta a la Confederació Nacional del Treball intervé. El capellà s'escapa de la de Colonia i es posa en cla que l'ensotanat aprofitantse de la associació de les Filles de Maria cobran arreu el dret de cuixa com un perfect senyó feudal.

Fan colecció les noies qu' es suposa victimas de la luxuria del sátir ensotanat. Mares ploroses, pares esclatant d'indignació.

Unes infelices noies si no abandonades al menys caigudes a l'indiferencia dels joventuts del seu temps que no volen pagar de cap manera els plats que a trencat el capellà. ¡La ruine de joves per aquestes noies!

La soletat negra i aborrible quan seran velletas. No volem això per les nostres germanes, ni per nosaltres, a cap preu, de cap manera, evitarié es fugir a temps de les vores d'aquest bretols ensotanats, si no volem esser vicims de les sevas desfermades pasions.

Colonia Pala

La plome es resistex a escriure, i no. no direm lo que sabem i esfreixem al pensar.

Aneu i es entre Suria i Cardona. Aneu i us u diran. Un capellà feia estudi i lo qu'el sátir de Can Vidal feia amb noies aquell de Palá a l'escola mateix... no, no en parlem es massa brut resultaria impudic.

Aneu, tots els que dupteu, aneu allí vos u diran, tot se descubrí, els pares desesperats, enfurits, boits d'indignació, el capellà, monstre infecte, fugint.

No es lluny aneu informeu-vos els pares més catòlics la gran majoria ja n'está de convençude.

Aquets més fanáticos, es una obligació que i aneu. Per unes miserables pessetes de viatges, sabreu els perills que aprop dels ensotanats corren les vostres filles i fills. No dormiu més.

Les doctrines del Crist eren boniques. Aquets bruts ensotanats les conculquen totes.

Negan les lleis naturals i es forçós el seu abituat atropell, en doncelles i fomentant l'adulteri, perseguint la muller del proxim.

Polificament contra el Poble

Aneu a Navás. El rector del Poble, per espaf de vuit anys, durant les dictadures, perseguix els obrers sella e seu Centre Republicà.

Persegueix al mestre de la Escola Moderna i aquesta es clausurada. Obrers a la preisso i al exili.

Ja tenim la República. El reció i els seus acollits davant de la protesta colectiva emigran del Poble. El colega de Puigregit, reció a la torera, va a Barcelona, en un convent li, faciliten pistoles a pistolers. Ja son a Navás. El poble s'indigna, empressona als pistolers que atrapa a l'Iglesia.

Li falta el capellà el rector de Puigregit qu'els capitaneja i la Guardia Civil, al servei de l'Alcalde, l'atrapa a la Rectoria, assentat al peu d'una taula damunt d'ella i ha un periódic. La Guardia Civil l'aixeca i queden al descobert cen cinquanta balas del calibre de les pistolas que an copat als pistolers, a més el capellà té a les mans un llibret la Guardia Civil dupte creien que serà un breviari per fi se encante i es troba en que es un formulari qu'el capellà estudiá en la forma qu'es manja l'ESTART.

¿Que més direm? Podriem parlar d'aquí però les families son vives. Mos mereixen respecte. Seria mancansa de pietat, remoure les llagues. Pero que consti aquí com a tot arreu, capellans bruts i desvergonyits, que no n'han fet falta.

Que farem de les pessetes

Queden, Sercentes vinticin pessetes, estan en irans del Jatge Municipal com exigirem a na l'Assamblea del diumenge dia 28 de del corrent.

El dia 5 de Juliol a les 9 en punt del vespre queden convocades totes les Filles Maria, ahon será nombrade una Comissió liquidadora de les poques pessetes que ha deixot el reció.

Se explicará també com funcionave el tinglado, i es denunciaran coses qu demostraran a les clares lo injust qu'es procedia.

En tots els debats i acorts, i podran pendre par rots els pares i mares de les socies o a manca d'aquest els seus tutor. L'entrada será lliure, pero no tindran vot ni veu totes aquelles persones que siguin. directament interessades com sia socies pares, mares i tutors.

Local de reunió Cine Jinferrer.

Unes paraules

Les dames d'estropajosa quatre beiates indecetes han dit: Que aquets diners que no vem deixar pispar al reció, fa quinze dies, perque no li varem tolerar el ganxo de la festa, es preten repartirlo pel dropos que i han a la població. Diem nosaltres que no en coneyem cap de tan gros com el reció.

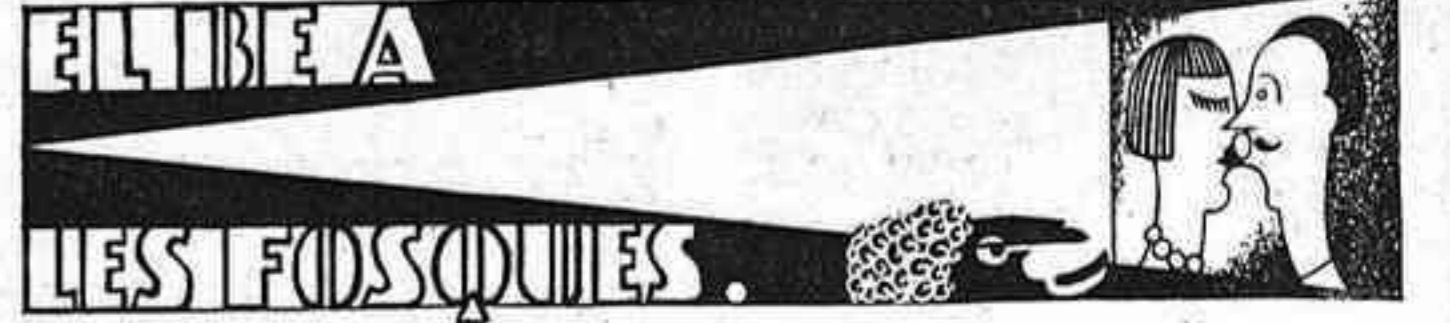
I qu'els que es pasejan pel poble sense feine, perqué no en busquen no en troben ni en volen, no n'auran ni cinc. Si prosperés l'iniciativa de repartiment als sense treball, el Sindicat d'acort amb les autoritats civils, les unques amb dret a interviendre amb l'assumptu procuraran el maxim de justa equitat. Per a nosaltres tant odiosos mos son els dropos de sotana, com els d'americana estripada, que son l'engunya de les families, de la mateixa manera que son els ensotanats l'engunya de la societat. Tocan aquets pares de familia, sense feine com per exemple els pertanyens a paletes, manobres, lusters i picapedrers, cal es que es descobreixi el proxim, es per aqes que clamen per lo tan cal que les dames d'estropajosa, no fassin més la granota, fen el salt par aquet poble i embriuen l'aigua

Tots a la Assembla. Que ningú i manqui i pel bé del poble que ningú i fassi falta, Allí a la llum davant del poble es té de fer l'obra sana i frenin el llenguatge les estropajosas

Nosaltres les mes obreras i entrequinens en iniciat ajudar als sense feina, es perqué un altre dia ellis suran de fer també quelcom per nosaltres som obreras i sense feine també podem quedarnos com are ellis.

¡Poble! L'acte de diumenge es trascendental. Aquest poble te cor i esperem la generositat qu'el fet reclame.

LA COMISSIÓ LIQUIDADORA

La Noche explica que la Imperio Argentina, després d'estipular a Niça, Montecarlo i Mónaco, ha tornat als estudis de la Paramount.

I afegeix:

Imperio Argentina viene abrasada por el sol de esas playas cosmopolitas, y parece una virgen morena, a la que muchos religiosos del arte quisieran adorar continuamente.

Ai, Màrius, Màrius! Sempre seràs el mateix!

El darrer film de Chevalier es titula: *El teniente seductor*. Quan aquest tingent vingui a Barcelona, per mica que ens agradi, el farem diputat.

Parlant d'aquest film, diu *El Noticiero*:

La acción de la película se desarrolla en Viena en un palacio real imaginario.

En què quedem? Aquest palau és real o imaginari? ¿O, potser, es tracta d'un Xirau Palau?

!!!!!!

Aquestes notes oficiosos! Aquí en tenim una que comença així: ¿Sabem ustedes que Eric Von Stroheim salió a los diez y seis años de Austria para ir a los Estados Unidos?

No ho sabiem ni games.

La senyora Fernanda Ladrón (agafeu-la!) de Guevara ha declarat que li agrada molt fer

cinema, però que encara li agrada més fer teatre.

Sabeu per què? Doncs perquè en el escenario, aunque sea comedia, estoy casi siempre en los brazos de mi marido.

Ai, ai, ai!, que això s'embolica!

No ens ho inventem nosaltres. Ho diuen els programes:

Coliseum. El salón más fresco de Barcelona.

Fantasio. El único por su temperatura fresca y agradable.

Cine Paris. El más fresco de Barcelona.

Caldria que les empreses es possessin d'acord per establir un concurs de frescor entre els locals. Hem dit de frescor, perquè si es tractés de frescura, és segur que no el guanyarien els locals, sinó els empresaris.

Charlot ha estat contractat pel govern anglès per dirigir un film.

Fet i fet, ja ens podien haver contractat el capità Sediles...

Al cafè Novetats donen cine, música i cafè, tot per seixanta cèntims.

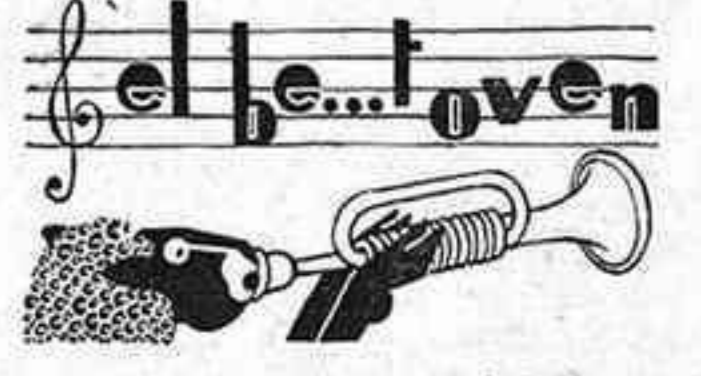
Ho trobem car.

Al Casino de Sant Sebastià cine, música i cafè, tot per trenta cèntims.

—Oi que és barato?

—Però, això no és veritat...

—No; no és veritat. Però, oi que és barato?

Potser davant l'èxit creixent d'EL BE NEGRE, hom ha pogut observar que un pintor il·lustre ha trencat el seu cognom en dos: ja no signa els seus quadros Benet, sinó Be... Net.

Igualment el caricaturista Be... nigani, l'arquitecte Rubió i Bell Be (i un be!) i molts d'altres que sentim no recordar.

No podria pas imitar aquest exemple l'escultor Fa Nosa: els jocs de mots, quan són massa clavats, no tenen xisto.

A Montserrat tothom pinta: seixanta mil peles en premis fan obrir molt la retina. Camins i angles estan cosits de pintors, tan atapeïts que l'un empastifa el nas de l'altre.

Per cert que l'altre dia estigueren a punt de declarar-se en vaga, perquè un cert monjo, trapella i enganyapintors, els va dir que el Monestir tenia els diners al Banc de Catalunya.

Entre els que protestaven sobresortia, amb timbre estentori, la veu d'en Domènec Carles.

Per cert que l'altre dia estigueren a punt de declarar-se en vaga, perquè un cert monjo, trapella i enganyapintors, els va dir que el Monestir tenia els diners al Banc de Catalunya.

Entre els que protestaven sobresortia, amb timbre estentori, la veu d'en Domènec Carles.

L'escultor Miquel Blay ha presentat al Consell Superior d'Urbanisme un bust monumental de Fermín Galán. Després s'ha sabut que el bust en qüestió era el del monument a Pi i Margall, previament afeitat amb un martell i una escarpa.

Notícia sensacional: en Plandiura s'ha encarregat dos «ternos» a Can Klein; un de blau i un altre de marró. A propòsit d'això, ha declarat a la penya dels seus artistes que ho feia perquè ja estava tip d'anar sempre amb el «tern» de Sant Valeri.

S'anuncia una conferència de Josep Pijoan a Pensilvània. D'allí estant, el crític en qüestió demostrarà com dos i dos fan quatre, que Catalunya va molt endarrera perquè no va darrera d'ell.

No cal dir que els seus admiradors a la nostra ciutat li preparen una gran tirada d'homenatge.

El gran arqueòleg romanista Josep Puig i Cadafalch ha fet una troballa amb la qual espera regirar tot el camp dels estudis fets fins ara sobre l'art romànic. Passejant-se per l'alt Pirineu, ha descobert unes grans llaines del segle XI.

Es remarcable que aquestes llaines ja les havia descobert abans el públic de les seves conferències.

Diuen que el compositor Jaume Pahissa, vice-president del «Partido de Derecha republicana» a Barcelona, s'ha donat a la música religiosa. Escriu actualment una missa on, ultra sis orgues, interviuen els xiquets de Valls, el cos de bombers i les noies de la Pauleta.

L'obra avança febrósament, com totes les del mestre. Llamenta que aquestes darreres mesades no hagi pogut sortir d'un dubte molt complicat, a propòsit d'un do que no sap si fer-lo natural o bemoll.

A nosaltres ens sembla que, com més natural, millor.
